

POSTANOWIENIE

12 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 12 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.R.

przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Skarbowej w S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M.R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 10 lipca 2023 r., I ACa 1861/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 lipca 2023 r., Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację powoda M.R. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 29 grudnia 2021 r., oddalającego jego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa Izbie Skarbowej w S. o zapłatę.

Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Powód podniósł, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii, czy ocena przez sąd dowodu w postaci prywatnej opinii rzeczoznawcy złożonej przez stronę (i leżącej u podstaw pozwu), zawierającej szczegółowe wyliczenia, wymagające specjalistycznej wiedzy, którą sąd nie dysponuje, bez poddania tego dokumentu ocenie przez biegłego sądowego, spełnia kryterium „wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego”, o którym mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

W nawiązaniu do tej przyczyny kasacyjnej należy podnieść, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurystycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący

powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art.390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14). Rozstrzygnięcie przedstawionego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego musi być przy tym niezbędne dla oceny skargi kasacyjnej i oceny zgodności z prawem zaskarżonego nią orzeczenia, a zatem musi pozostawać w związku z podstawami skargi kasacyjnej oraz przedmiotem sprawy.

Przytoczony, jako budzący poważne wątpliwości skarżącego, art. 233 § 1 k.p.c. pozostaje w oderwaniu do dopuszczalnych w postępowaniu kasacyjnym podstaw kasacyjnych naruszenia prawa procesowego. Stosownie bowiem do art. 398⁹ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie pozostaje zatem w jakimkolwiek związku z zakresem kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną znajduje oparcie w art. art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ustawy z 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst: Dz. U. z 2024 r., poz. 1192).

[SOP]

[a.ł.]

